

Nejvyšší soud vyslovil již v rozhodnutí čís. 5475 sb. n. s., že k platnosti přistoupení ke dluhu se písemná forma vůbec nevyhledává, a neshledává příčiny, by se od svého názoru uchýlil (srovnej též Ehrenzweig: »Schuldverhältnisse« vydání z roku 1928, str. 109).

Čís. 9836.

Koupí movitosti ve veřejné dražbě nabývá bezelstný nabyvatel vlastnictví jen, byla-li dražba platná. Dražba nebyla provedena platně, nebyla-li bouda na cizím pozemku prodána podle předpisů o exekuci na nemovitosti.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1930, Rv I 1980/29.)

Žalobce koupil v exekuční dražbě zahájené podle předpisů platných pro movité věci (§ 249 a násl. ex. ř.) dne 18. srpna 1928 obytnou boudu ze dřeva s příslušenstvím a byl mu udělen právoplatně příklep ohledně vydražené věci. Žalobce, tvrdě, že žalovaná používá protiprávně obytné boudy, domáhal se žalobou toho, by ji žalovaná vyklidila i s příslušenstvím a vyklizenou mu odevzdała. Procesní soud prvního stádu uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Podle doslovu žalobního žádání a celého obsahu žaloby jde o žalobu vlastnickou podle §§ 366 a 367 obč. zák. a náleželo proto zkoumati, zda jsou splněny a žalobcem také prokázány její předpoklady, ana žalovaná namítá, že žalobce nenabyl vlastnictví k boudě, ana mohla býti exekučně prodána jen jako příslušenství s nemovitostí samou podle § 252 ex. ř., nikoliv mobilární exekucí. Nižší soudy dospěly k názoru, že tomu tak jest, ale nelze s nimi souhlasiti. Podle § 367 obč. zák. nabývá vlastnictví movitých věcí tradicí, kde je bezelstně koupí ve veřejné dražbě. Dražba musí však býti platnou (Randa: Právo vlastnické, str. 150). By bylo lze věc správně posouditi, jest si ujasniti, co bylo v souzeném případě prodáno a koupeno. Žalobce sám praví v žalobě, že koupil obytnou boudu ze dřeva omítnutou truskou se stájem a s ohradou. Protokol o zájmu a dražbě sepsaný výkonným orgánem označuje zabavení a vydražený předmět jako boudu ze dřeva a z cementu 6×7×3 m, dále boudu dřevěnou 3·5×6×2·5 m a hradbu dřevěnou a drátěnou 21 m dlouhou a 15 m širokou. Není sporu o tom, že bouda byla zřízena na cizí půdě, neboť přiznává to žalobce v žalobě a žalovaná v podání. Podle toho, jak koupenou věc vyznačuje žalobce sám a jak jest popsána v protokolech sepsaných výkonným orgánem, jest předmět žalobcem vydražený považovati za stavbu, již má na mysli ustanovení § 435 obč. zák., která byla vystavěna na cizím pozemku,

nikoliv tedy s úmyslem, by na něm zůstala trvale. Že má také žalobce za to, že nabyt dražbou »stavby«, nikoliv jen materiálu, z něhož byla bouda zřízena, vyplývá již z doslovu žalobního žádání, podle něhož se žádá, by žalovaná bouda vyklidila. I když stavby na cizí půdě nemohou býti pokládány za její příslušenství podle § 297 obč. zák., ježto nemají zůstali podle vůle stran na ní trvale, jsou přece vázány hospodářsky na pozemek tím způsobem, že ztratí přenesením na jiné místo pravidelně tolik na ceně, že se to rovná jejich částečnému, mnohdy i úplnému znehodnocení. Vyžaduje proto právní obchod s takovými hospodářsky nepřenositelnými stavbami jiné úpravy, než se jí dostalo obyčejným věcem movitým. Této hospodářské potřebě vyhověla třetí dílčí novela, prohlásivši stavby na cizí půdě za rovné nemovitostem, jež nejsou zapsány v knihách pozemkových, a změnila za tím účelem §§ 431 až 437, 451 a 481 obč. zák. Nových předpisů jest použití obdobně i pro obor práva exekučního. Jest proto důsledné, jak to nejvyšší soud vyslovil již v rozhodnutí čís. 3397 sb. n. s., by zvláštní pravidla o vedení exekuce na nemovitosti v knihách pozemkových nezapsané (§ 90 až 95 a 134 ex. ř.) platila i pro shora uvedené stavby, jichž ostatní právní poměry byly třetí dílčí novelou stejně upraveny jako u těchto nemovitostí. Nebyla-li tudíž exekuční dražba obytné boudy, o niž ve sporu jde, provedena podle zásad platných pro nemovitosti, nelze mluvit o platné dražbě. Nemohl proto žalobce příklepem uděleným mu podle § 278 ex. ř. nabytí titulu k vlastnickému právu ohledně vydražené boudy. Žalobce neprokázal, jak mu podle §§ 366 a 367 obč. zák. náleželo, předpoklad vlastnické žaloby, čímž padá i nárok uplatňovaný žalobou.

Čís. 9837.

Smlouva o zcizení zabraného majetku bez souhlasu Státního pozemkového úřadu není nicotná, nýbrž neplatná. Prodej jest ujednan platně, ale účinnost jeho jest podmíněna úředním schválením. Nicotnou však byla podmínka ve smlouvě, již ohledně části předmětu prodeje bylo umluveno plnění smlouvy před schválením Státního pozemkového úřadu. Nicotnost této úmluvy nemá však v zápětí nicotnost ostatních do smlouvy pojatých a zákonnému zákazu se nepřičících ujednání.

Prodej dříví odebraného až do úředního rozhodnutí o prodeji lesa, jakož i dříví v onen den ještě nevytěženého, ale podle pravidel lesního hospodářství ještě k těžbě způsobilého, není zakázán a nepotřebuje k platnosti schválení Státního pozemkového úřadu. Prodávatel (i kupitel) jest povinen zachovati ohledně tohoto dříví smlouvené ceny za dříví. Za dříví, jež bylo vytěženo proti pravidlům lesního hospodářství, jest těžitel povinen nahraditi tržní cenu dříví. Lhostejno, že již prodávatel nehospořoval v lese podle pevných hospodářských plánů a že těžitel prodal dříví laciněji, než za tržní ceny.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1930, Rv II 364/29).